

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Ani Srhoj, u pravnoj stvari tužitelja Daniela Kostrenčić Lučić, Vinogradarska 28, Mokošica, OIB: 54745006205, koju zastupa punomoćnica Slavica Butigan Boras, odvjetnica iz Dubrovnika, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. iz Zagreba, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 6. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno i punomoćnice tužiteljice, 9. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku, da tužitelju, isplati iznos od 496,77 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od:

1,88 EUR od dana 03.10.2006. do isplate
1,82 EUR od dana 03.01.2007. do isplate
1,75 EUR od dana 03.04.2007. do isplate
1,69 EUR od dana 03.07.2007. do isplate
1,60 EUR od dana 03.11.2007. do isplate
1,56 EUR od dana 03.01.2008. do isplate
7,41 EUR od dana 02.04.2008. do isplate
9,08 EUR od dana 03.05.2008. do isplate
7,24 EUR od dana 03.06.2008. do isplate
5,44 EUR od dana 02.07.2008. do isplate
7,05 EUR od dana 02.08.2008. do isplate
6,95 EUR od dana 02.09.2008. do isplate
6,85 EUR od dana 02.10.2008. do isplate
9,97 EUR od dana 04.11.2008. do isplate
3,53 EUR od dana 02.12.2008. do isplate
12,85 EUR od dana 03.01.2009. do isplate
11,00 EUR od dana 03.02.2009. do isplate
10,83 EUR od dana 03.03.2009. do isplate
9,04 EUR od dana 02.04.2009. do isplate
12,07 EUR od dana 03.05.2009. do isplate
8,76 EUR od dana 02.06.2009. do isplate
10,14 EUR od dana 02.07.2009. do isplate
9,97 EUR od dana 02.08.2009. do isplate
9,79 EUR od dana 02.09.2009. do isplate
14,14 EUR od dana 02.10.2009. do isplate

15,44 EUR od dana 03.11.2009.do isplate
12,09 EUR od dana 02.12.2009do isplate
14,84 EUR od dana 03.01.2010.do isplate
11,62 EUR od dana 02.02.2010.do isplate
12,80 EUR od dana 02.03.2010.do isplate
12,53 EUR od dana 02.04.2010.do isplate
14,98 EUR od dana 04.05.2010.do isplate
9,32 EUR od dana 02.06.2010.do isplate
11,68 EUR od dana 02.07.2010.do isplate
12,66 EUR od dana 03.08.2010.do isplate
9,88 EUR od dana 02.09.2010.do isplate
10,81 EUR od dana 02.10.2010.do isplate
11,67 EUR od dana 03.11.2010.do isplate
9,10 EUR od dana 02.12.2010.do isplate
12,08 EUR od dana 04.01.2011.do isplate
7,51 EUR od dana 02.02.2011.do isplate
9,30 EUR od dana 02.03.2011.do isplate
8,98 EUR od dana 02.04.2011.do isplate
9,60 EUR od dana 03.05.2011.do isplate
7,45 EUR od dana 02.06.2011.do isplate
8,02 EUR od dana 02.07.2011.do isplate
7,69 EUR od dana 02.08.2011.do isplate
7,37 EUR od dana 02.09.2011.do isplate
7,03 EUR od dana 02.10.2011.do isplate
7,41 EUR od dana 03.11.2011.do isplate
5,67 EUR od dana 02.12.2011.do isplate
6,65 EUR od dana 03.01.2012.do isplate
5,06 EUR od dana 02.02.2012.do isplate
5,31 EUR od dana 02.03.2012.do isplate
5,49 EUR od dana 03.04.2012.do isplate
4,60 EUR od dana 03.05.2012.do isplate
3,79 EUR od dana 02.06.2012.do isplate
4,28 EUR od dana 03.07.2012.do isplate
3,13 EUR od dana 02.08.2012.do isplate
3,13 EUR od dana 02.09.2012.do isplate
2,75 EUR od dana 02.10.2012.do isplate
2,62 EUR od dana 03.11.2012.do isplate

po stopi koja se do 31. prosinca 2007. određuje sukladno čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015.g. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je važila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015.g. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećano za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. prema stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem

referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku, da tužitelju, isplati iznos od 2.336,70 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamataima tekućim na iznos od:

0,11 EUR od dana 02.05.2006. do isplate
1,07 EUR od dana 02.06.2006. do isplate
0,53 EUR od dana 02.09.2006. do isplate
0,36 EUR od dana 03.10.2006. do isplate
10,78 EUR od dana 04.11.2008. do isplate
12,28 EUR od dana 03.01.2009. do isplate
14,16 EUR od dana 03.02.2009. do isplate
15,11 EUR od dana 03.03.2009. do isplate
12,86 EUR od dana 02.04.2009. do isplate
12,54 EUR od dana 03.05.2009. do isplate
9,01 EUR od dana 02.06.2009. do isplate
5,91 EUR od dana 02.07.2009. do isplate
6,99 EUR od dana 02.08.2009. do isplate
9,29 EUR od dana 02.09.2009. do isplate
8,08 EUR od dana 02.10.2009. do isplate
6,79 EUR od dana 03.11.2009. do isplate
9,76 EUR od dana 02.12.2009. do isplate
12,57 EUR od dana 03.01.2010. do isplate
15,53 EUR od dana 02.02.2010. do isplate
14,76 EUR od dana 02.03.2010. do isplate
19,74 EUR od dana 02.04.2010. do isplate
18,46 EUR od dana 04.05.2010. do isplate
20,97 EUR od dana 02.06.2010. do isplate
35,10 EUR od dana 02.07.2010. do isplate
31,88 EUR od dana 03.08.2010. do isplate
43,94 EUR od dana 02.09.2010. do isplate
37,58 EUR od dana 02.10.2010. do isplate
32,80 EUR od dana 03.11.2010. do isplate
47,35 EUR od dana 02.12.2010. do isplate
56,34 EUR od dana 04.01.2011. do isplate
49,82 EUR od dana 02.02.2011. do isplate
50,78 EUR od dana 02.03.2011. do isplate
46,09 EUR od dana 02.04.2011. do isplate
47,54 EUR od dana 03.05.2011. do isplate
63,47 EUR od dana 02.06.2011. do isplate
65,71 EUR od dana 02.07.2011. do isplate
83,34 EUR od dana 02.08.2011. do isplate
76,94 EUR od dana 02.09.2011. do isplate
66,96 EUR od dana 02.10.2011. do isplate
66,70 EUR od dana 03.11.2011. do isplate
65,61 EUR od dana 02.12.2011. do isplate
69,23 EUR od dana 03.01.2012. do isplate
73,22 EUR od dana 02.02.2012. do isplate
73,34 EUR od dana 02.03.2012. do isplate

70,83 EUR od dana 03.04.2012. do isplate
71,85 EUR od dana 03.05.2012. do isplate
73,35 EUR od dana 02.06.2012. do isplate
71,74 EUR od dan 03.07.2012. do isplate
71,87 EUR od dana 02.08.2012. do isplate
70,39 EUR od dana 02.09.2012. do isplate
67,64 EUR od dana 02.10.2012. do isplate
70,99 EUR od dana 02.11.2012. do isplate
346,63 EUR od dana 08.11.2012. do isplate

po stopi koja se do 31. prosinca 2007. određuje sukladno čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015.g. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je važila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015.g. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećano za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. prema stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, a koje teku:

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 1.710,67 EUR-a sa zateznom kamatom koja teče od 9. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 22.02.2006.god., sklopila sa Volksbank d.d., danas SBERBANK d.d., tuženikom Ugovor o kreditu broj: 330948, solemniziran po javnom bilježniku Lucija Carević iz Dubrovnika, posl.br. OU-182/2006, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 22.451,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan isplate (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 2. predmetnog Ugovora o kreditu stoji da je tužitelj tuženiku dužan platiti redovnu kamatu koja je promjenjiva temeljem jednostrane odluke tuženika. Ugovorena je početna kamatna stopa od 5,25 %. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena promjenjivost kamatne stope su nišetne, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka promjenjivosti kamatne stope. U članku 8. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza povrata iznosa u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od CHF 319,96 u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan dospijeća. Navedene odredbe

predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) su ništetne kako se dalje objašnjava, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu.

1.1. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj broj: PŽ-6632/17 od 14.06.2018.g., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2003. g. do 31.12.2008.g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu, predmetne odluke i pravna stajališta potvrđeni su i revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 09.04.2015.g. Rubriciranim presudama sudovi su utvrdili da ugovorna odredba koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, banke, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Dodatna okolnost koja je presudna za ocjenu da navedene ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu na štetu potrošača, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, jest činjenica da su iste odredbe u ugovor unijete na inicijativu banke kao sadržaj standardnog ugovora banke, na koju potrošači, kao i ovdje tužitelj, nisu mogli nikako utjecati, pri čemu nije sporno da niti u ugovoru niti u općim uvjetima poslovanja banaka nisu utvrđeni parametri pod kojima će banke mijenjati promjenjivu kamatnu stopu niti metoda izračuna tih parametara. U istom postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-6632/17 od 14.06.2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 01.06.2004. g. do 31.12.2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. U navedenom dijelu, predmetne odluke i pravna stajališta potvrđeni su i revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/18 od 03.09.2019.g. Navedenim sudskim odlukama utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti tome

da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnica vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće.

1.2 Sukladno odredbi članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ove presude su obvezujuće i za naslovni sud, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke, odnosno obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku.

1.3. Ističe kako učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konačne otplate kredita primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 5,25%. Isto tako, imajući u vidu sve navedeno u točkama I. i II. ove tužbe, tužitelj ističe kako učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule. To nadalje pretpostavlja pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku prema ugovorenom tečaju kune spram švicarskog franaka na dan isplate kredita.

1.4. S obzirom na to da je tuženik tijekom otplate kredita ništetno i nezakonito tužitelju povećavao kamatnu stopu, kao i što je ništetno i nezakonito primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana konačne otplate kredita, to je tužitelj preplatio svaki mjesec do dana prijevremene otplate kredita iznose anuiteta, pa potražuje isplatu iznosa od 21.289,03 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate, uz naknadu troškova postupka.

1.5. Po izvršenom vještačenju, tužiteljica je uskladila svoje potraživanje na način da traži isplatu iznosa od 496,77 EUR po osnovi promjenjive kamatne stope i 2.336,70 EUR po osnovi promjene tečaja, s pripadajućim zateznim kamatama, uz naknadu troškova parničnog postupka.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da prije upuštanja u raspravljanje o biti ovog spora, prigovara mjesnoj nadležnosti Općinskog suda u Dubrovniku, zbog sporazumno ugovorene mjesne nadležnosti suda u Zagrebu. Člankom 11.3. Ugovora o kreditu br. 330948 sklopljenog 22.2.2006., ugovorena je nadležnost suda u Zagrebu za sve sporove iz tog Ugovora. Naime, Zakon o parničnom postupku (NN 53/1991 - 89/2014, dalje u tekstu kao: „ZPP“) dozvoljava, odredbom sadržanom u čl. 70., strankama prorogaciju mjesne nadležnosti, osim ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost. Stoga, s obzirom da u konkretnom slučaju nije propisana isključiva mjesna nadležnost, valjan je sporazum o mjesnoj nadležnosti te je jedino i isključivo, sukladno gore navedenom, u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu kao stvarno nadležan prvostupanjski

sud. Nadalje, u bitnome, tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su zbog sljedećih razloga - potraživanje tužitelja je u zastari; utvrđenja iz Parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet Tužbe; Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a; Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su ovom tužbom ocijenjene kao ništetne nisu utvrđene ništetnima u Parnici Potrošač;. Tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama; Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; visini zahtjeva.

2.1. Ističe prigovor zastare jer je tužiteljica predmetni parnični postupak pokrenula tek 16.8.2021. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (naknada štete, povrat mjesečnih anuiteta, stjecanje bez osnove) te ističe o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se radilo, zastara je svakako nastupila.

2.2. Utvrđenja iz Parnice Potrošač ne mogu se primijeniti na konkretan predmet. Navodi da u ovom sporu nema mjesta preslikavanju utvrđenja iz Parnice Potrošač koje tužitelj evidentno želi postići, budući da je u toj parnici utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita, čiji se učinci ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje jesu li utvrđenja iz Parnice Potrošač i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju. Kolektivnom zaštitom osigurava se preventivna zaštita i kontrola nepoštenih ugovornih odredaba u odnosu na prosječnog potrošača, ali se njome ne mogu zamijeniti učinci koji se ostvaruju individualnom pravnom zaštitom, s obzirom da se u pojedinačnim parnicama ispituju i ocjenjuju pravni učinci pojedinačnog potrošačkog ugovora u odnosu na konkretnog potrošača. Stoga, u individualnom sporu zadatak je suda utvrditi da li se i u kojoj mjeri načelo zaštite apstraktnog potrošača, onako kako je utvrđeno u kolektivnoj parnici, primjenjuje i na konkretnog potrošača u pojedinačnoj parnici. Drugim riječima, presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut pojedinačnom tužbom, slijedom čega je neosnovano pozivanje tužitelja na utvrđenja iz Parnice Potrošač i Presude VTS-a koja predstavljaju glavni temelj postavljenog tužbenog zahtjeva, kao i argumentacije kojom se isti potkrjepljuje. Načelo zaštite potrošača i njenih dosega potrebno je promotriti kritički, dakle, u svakom pojedinom sporu je potrebno dokazati postojanje svih onih pretpostavki na kojima je zasnovana Presuda VTS-a, a posebno vodeći se uputom VSRH u rješenju broj Revt-575/16 od 3. listopada 2017.

2.3. Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a. Nesporno je da su tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili Ugovor o kreditu broj 22.2.2006., na razdoblje od 84 mjeseci u iznosu od 22.451,00 CHF. Nesporno je i da je temeljem odredbe članka 2.1. Ugovora o kreditu kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, sukladno odluci o kamatama i naknadama kreditora te da je na dan sklapanja Ugovora o kreditu ona iznosila 5,25% godišnje, člankom 4. ugovorena valutna klauzula, člankom 8. način otplate u jednakim mjesečnim

anuitetima u CHF u kunsnoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju tuženika na dan dospijeca. Od ključne je važnosti razlikovati (i) pravni odnos podnositelja kolektivne tužbe i tuženika (banke) u toj parnici; od (ii) pravnog odnosa tuženika (banke) iz tog kolektivnog spora i svake pojedinačne, fizičke ili pravne osobe koja se s tuženikom nalazi u određenom ugovornom odnosu. Dok se u prvom slučaju radi o apstraktnoj pravnoj zaštiti koja se, u konkretnom slučaju Parnice Potrošač, ocjenjuje kroz apstraktnu osobu prosječnog potrošača", u drugom se slučaju radi o konkretnom pravnom odnosu sa konkretnom osobom te konkretnim i specifičnim okolnostima koje variraju od slučaja do slučaja.

2.4. Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom nisu utvrđene ništetnim u parnici Potrošač. Tužbeni zahtjev je postavljen na isplatu iznosa navodno preplaćenih u valuti CHF s pripadajućim zateznim kamatama, a temelji se na navodnoj ništetnosti i nepoštenosti odredbe o redovnoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom kreditora, te odredbe kojom je ugovorena vezanost glavnice uz valutu CHF. Nadalje, tužitelj je neosnovano proširio opseg utvrđenja Presude VTS-a i na odredbe o promjenjivosti kamatne stope, iako to uopće nije bilo predmetom utvrđenja u Parnici Potrošač. U kolektivnom sporu bila je ispitivana metoda promjenjivosti kamatne stope (a ne i sama promjenjivost) u skladu sa jednostranom odlukom banke bez egzaktno utvrđenih parametara i metode izračuna parametara promjenjivosti. To znači, da kada bi utvrđenja iz presude u Parnici Potrošač i bila primjenjiva na ovaj spor (a nisu!), njima nije utvrđena ništetnost promjenjivosti kamatne stope niti promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom banke.

2.5. Tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Za početak, pogrešno je stajalište tužitelja o ništavosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu. Kao što je već ranije istaknuto, materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, kao i materijalno pravo koje je do danas ostalo na snazi u Republici Hrvatskoj, izrijeком predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovorima o potrošačkom kreditiranju. Očito je stoga da se o promjenjivosti kamatne stope prethodno pregovaralo, obzirom su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi odlukom tuženika te da je tužitelj u svako doba bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni. Odredba o kamatnoj stopi je jasna, uočljiva i lako razumljiva. Opreza radi, u odnosu na načelo savjesnosti i poštenja i nepostojanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana napominje da je iz samog pogleda na to na koji način se kamatna stopa mijenjala vidljivo da nema govora o neravnoteži između ugovornih strana niti nepoštenom postupanju tuženika u ugovornom odnosu njega i tužitelja. Prema gore navedenom jasno proizlazi da tuženik ni na koji način nije donosio jednostrane odluke na štetu tužitelja bez valjanog ugovorom predviđenog razloga. Potpuno je pogrešno jednoznačno i doslovno tumačenje odredbi Zakona o zaštiti potrošača od strane tužitelja kada zaključuje kako je sama činjenica da bi tuženik mijenjao kamatnu stopu iz predmetnog Ugovora o kreditu temeljem jednostrane odluke - nezakonita, odnosno nepoštena.

2.6. Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ta je odredba u predmetnom ugovoru o kreditu jasna i lako uočljiva odredba, a u odnosu na razumljivost, smatra da se tužitelj prethodno sklapanju ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama koje može imati na prava i obveze iz ugovora te je od raspoloživih službenika mogao zatražiti informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu. Stoga, kako je sporna odredba ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva, ocjena poštenosti ove odredbe nije dopuštena. U svakom slučaju, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Činjenica da se tečaj CHF naknadno promijenio na štetu potrošača, ne može i ne smije biti relevantan za ocjenu nepoštenosti (a time i ništetnosti) primarno ugovorene valutne klauzule prema kojoj su stranke imale jednake i ravnopravne pozicije. Navodi i da je tuženik bio izložen riziku valutne klauzule.

2.7. Tuženik prigovara načinu utvrđivanja utuženog iznosa na temelju samostalnog izračuna visine navodnog potraživanja, budući da spornu visinu tužbenog zahtjeva može utvrditi isključivo neovisni i nepristrani sud u okviru parničnog postupka. Oспорava anticipiranu metodu kojom tužitelj postavlja zahtjev za isplatu. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. Ujedno, osporava tužiteljici i status potrošača. U skladu s time kao i sa svim prethodnim navodima, tuženik predlaže sudu iz naslova da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Tijekom postupka došlo je do statusnih promjena na strani tuženika promjenom tvrtke u Nova hrvatska banka d.d. (stranica 399 spisa), a potom i u Hrvatska poštanska banka, obzirom je Nova hrvatska banka dioničko društvo MBS 080126398, OIB 78427478595 prestala postojati nakon pravomoćno okončanog postupka pripajanja društvu HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, Zagreb, Jurišićeva ulica 4, kako to i proizlazi iz javno dostupnih podataka sudskog registra.

4. U tijeku postupka sud je pročitao sve isprave koje prileže spisu, i to Ugovor o kreditu broj OU 182/06-1 od 23. veljače 2006. (stranica 9-16 spisa), sudsku praksu koju je tužitelj dostavio (stranica 17- 330 spisa), plan otplate (stranica 331-332 spisa), prometna kartica po kreditu broj 330948 (stranica 333-342 spisa), otplatna tablica po kreditu (stranica 343-346 spisa), sudsku praksu i članke koje je tuženik dostavio (stranica 363- 386 spisa), proveo je dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Ivanki Sušić (stranica 421-434 spisa) koja je usmeno iznijela nalaz i mišljenje (stranica 447-448 spisa) te je saslušao tužiteljicu (stranica 448 spisa).

5. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, zaključak je suda da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti.

6.1. Odredbom čl. 1. st. 3. Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. (dalje: Direktiva) koja regulira nepoštene uvjete u potrošačkim ugovorima, propisano da se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Pri tome, opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

6.2. Odredbe ove Direktive implementirane su u zakonodavstvo Republike Hrvatske, te su ugrađene i u naš Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, 46/79/07, dalje: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu (ugovor je sklopljen 3. kolovoza 2005.), s tima da je danas na snazi Zakon o zaštiti potrošača, "Narodne novine" broj: 19/22, 59/23, dalje: ZZP/22), koji ovu stvar regulira sadržajno jednako.

6.3. Budući tuženik u odgovoru na tužbu uz istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti niti tvrdi, a niti dokazuje, da se o ugovornoj odredbi sadržanoj u Ugovoru o kreditu (čl. 12.3. kojom je u slučaju spora ugovorena nadležnost suda mjesta sjedišta kreditora), pojedinačno pregovaralo, time dolazi do primjene odredba čl. 82. alineja 19. ZZP/03 koja određuje da je ugovorna odredba koja bi se, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. toga Zakona, mogla smatrati nepoštenom, primjerice odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se obvezuje potrošača na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza ležao na trgovcu.

6.4. U konkretnom slučaju, mjesna nadležnost određena je u tipskom ugovoru, unaprijed formuliranom obrascu, pa se temeljem navedene zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranka (potrošač) nije imala mogućnost pregovarati niti utjecati na njihov sadržaj, a protivno je načelu savjesnosti i poštenja kada stranke bez posebnog pregovaranja jedna drugoj uvjetuju nadležnost suda, čime u ovom slučaju tuženik (banka), sebe dovodi u znatno povoljniji položaj od tužitelja i time ga dovodi u neravnopravan položaj.

6.5. Uzimajući u obzir da je spor pokrenut radi ostvarivanja tužiteljevih prava iz Ugovora o kreditu, kao i okolnosti prilikom sklapanja ugovora koji je sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu, po ocjeni ovog suda, odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti (čl. 11.3. Ugovora) predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, s obzirom na to da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja odredba je formulirana od strane tuženika, tako da tužitelj na njezin sadržaj nije imao utjecaj, a formulirana je od tuženika sa svrhom da se nadležnost za sve sporove iz ugovora povjeri sudu sjedišta tuženika te si time ostvari pogodnost i bitno manje troškove. Na taj način takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana jer bi radi ostvarivanja svojih prava i obveza tužitelj bio obavezan putovati u Zagreb, što bi, s obzirom na mjesto njegovog prebivališta u

Dubrovniku, uzrokovalo značajnu financijsku neravnotežu, imajući u vidu udaljenost i troškove putovanja iz mjesta prebivališta u Zagreb i natrag, kao i za to putovanje potrebno vrijeme.

6.6. Stoga je odredba predmetnog ugovora koja sadrži sporazum o mjesnoj nadležnosti, nepoštena i kao takva ništetna, iz kojih razloga proizlazi da između stranaka nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70. st. 1. do 4. ZPP-a, pa imajući uvidu da je u ovoj pravnoj stvari po zakonu temeljem odredbe čl. 46. st. 1. i 48. st. 1. ZPP-a, mjesno nadležan Općinski sud u Zagrebu (kao sud opće mjesne nadležnosti za tuženika na čijem se području nalazi njezino registrirano sjedište), ali da je pored suda registriranog sjedišta tuženika, prema odredbi čl. 59. ZPP-a, mjesno nadležan i sud sjedišta njezine poslovnice, s obzirom na to da je u ovom slučaju spor nastao povodom djelatnosti jedinice tuženice koja se nalazi u Dubrovniku (Podružnica Dubrovnik), slijedi da je Općinski sud u Dubrovniku, za koji sud se tužitelj po svome izboru odlučio podnošenjem tužbe, sukladno naprijed navedenim odredbama ZPP-a, bio mjesno nadležan za suđenje u ovom sporu.

6.7. Slijedom svega navedenog nije osnovan prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

7. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su tužiteljica i pravni prednik tuženika sklopili dana 22. veljače 2006. Ugovor o kreditu br. 330948 potvrđen (solemniziran) kod javnog bilježnika Lucije Carić pod posl. br. OU 182/06, a temeljem kojeg je tužitelju odobren kredit u iznosu od 22.451,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate u svrhu kupnje vozila (u tekstu: Ugovor o kreditu), da je člankom 1. ugovorena valutna klauzula u CHF, da je člankom 2. Ugovora o kreditu ugovorena redovna kamata 5,25 % godišnje, promjenjiva sukladno odluci o kamatnim stopama Banke, a koja u vrijeme zaključenja Ugovora iznosi 5,25%, da je rok otplate 84 mjeseca i da su anuiteti tijekom otplate kredita rasli zbog promjene kamatne stope i rasta tečaja CHF u odnosu na kunu nakon zaključenja ugovora o kreditu.

7. 1. Između stranaka je sporno:

- je li nastupila zastara potraživanja,
- primjenjivost utvrđenja iz kolektivnog spora na predmetni ugovorni odnos,
- je li se utvrđenja iz kolektivnog spora mogu izravno primijeniti na predmetni ugovorni odnos,
- jesu li predmetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne,
- visina tužbenog zahtjeva,
- svojstvo potrošača.

8. U odnosu na status tužiteljice, odnosno svojstvo potrošača, a koje svojstvo tuženik osporava tužitelju.

8.1. Iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu i to članka 3. proizlazi da je namjena kredita kupnja vozila, a i tužiteljica je u svojem iskazu navela da je ugovor o kreditu sklopila s prednikom tuženika u svrhu kupnje vozila Renault Megane za osobne potrebe, kao i da u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije imala otvoren obrt ili trgovačko društvo na svoje ime.

8.2. Člankom 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, 46/2007, 79/2007) je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

8.3. Tužiteljica je ugovor o kreditu sklopila kao fizička osoba za kupnju vozila, a tužiteljica ne može dokazati negativnu činjenicu da sredstva po kreditu nije koristio za poslovnu djelatnost, dapače na tuženiku je, ako tvrdi da su ista korištena u svrhe namijenjene poslovnoj djelatnosti prednika tužitelja, da isto dokaže sukladno općem načelu tereta dokaza.

8.4. Slijedom navedenog, a kako je tužitelj samim ugovorom o kreditu odnosno njegovim sadržajem dokazao da je pravni posao sklopio kao fizička osoba, isti je time stvorio predmnjevu da je potrošač, a kako tuženik nije oborio ovu predmnjevu, zaključuje se da je prigovor tuženika o ulozi tužitelja kao potrošača neosnovan.

9. U odnosu na nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule, vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, povodom tužbe Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, a u kojem postupku je sud dana 04. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je, između ostalih, tuženik (u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Spomenuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 09. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija ovdje tuženika protiv spomenute presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

9.1. Nadalje, u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula):

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. djelomično preinačio prvostupanjsku presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. i odbio dio tužbenog zahtjeva,
- Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem poslovni broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva,
- Ustavni sud Republike Hrvatske odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016.g. ukinuo je presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je odbijen zahtjev upravljen na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu,
- Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017.g. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu,
- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je dana 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013.g,
- Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 kojom je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica CHF.

9.2. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i predmetni Ugovor o kreditu), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 01. studenog 2004.g. do 31. prosinca 2008.g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (pa tako i ovdje tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

10. Iz sadržaja ugovora o kreditu, vremena sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred

Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na, između ostalog, i ovdje tuženika, te da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pravomoćno odlučeno da su odredbe ovakvih ugovora ništetne u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, odnosno da je ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se tužiteljica sukladno čl. 502 c ZPP-a ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku u kojem je utvrđeno da su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu primjeni na ovaj način ugovorenu valutnu klauzulu u CHF-a i promjenjivu kamatnu stopu.

11. Tvrdnja tuženika da tužitelj nema pravo na izravnu primjenu utvrđenja iz kolektivnog spora nije utemeljena jer je smisao kolektivne zaštite kao i utvrđenja ništetnosti odredbe u obeštećenju oštećene strane ugovora, dok zakonski termin "parnicama radi naknade štete", kako to propisuje čl. 502c ZPP-a, treba tumačiti ekstenzivno i teološki kao parnica u kojima se oštećenom potrošaču nadoknađuje šteta koja mu je nastala povredom prava i interesa, a što je biti ove parnice u kojoj tužiteljica zahtjeva da se za konkretni ugovor utvrdi ništetnost istovjetne odredbe ugovora o kreditu u vezi valutne klauzule i da joj se isplati šteta koja joj je nastala temeljem ništetne odredbe u vidu preplaćenih iznosa anuiteta kredita nastalih primjenom ništetne valutne klauzule.

12. Sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba o valutnoj klauzuli. U tom pravcu nije potrebno provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. Zakona o zaštiti potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate.

13. Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a.

14. Sudovi su u navedenim presudama donesenim u sporovima radi kolektivne zaštite potrošača, proveli test neravnoteže (analizom činidbe i protučinidbe), kao i test nesavjesnosti, te su svoju ocjenu o nesavjesnosti banaka, između ostalog i tuženice, utemeljili u bitnom na činjenicama da trgovac nije potrošaču dao dovoljno informacija u fazi pregovaranja i zaključivanja ugovora o kreditu, a koje su bile važne za donošenje informirane odluke, da potrošača nisu upoznali s rizicima koji za njega proizlaze iz ugovora o kreditu, da potrošača nisu informirali o uvjetima jednostrane promjene kamatne stope (prema odluci trgovca), da je bila riječ o ugovorima u kojima je obveza potrošača ovisila o promjenjivim elementima (valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa), da su sporne odredbe u standardni ugovor ušle na inicijativu trgovaca (banaka), da su banke u vrijeme sklapanja ugovora trebale voditi

računa i o interesima druge strane i odrediti neku referentnu vrijednost, da je nepošteno koristiti se odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima su banke bile ovlaštene jednostrano promijeniti obvezu potrošača, da su potrošači bili u ovisnom položaju, jer nisu imali drugu mogućnost doći do novčanih sredstava izvan kredita, a koji test nesavjesnosti su sudovi proveli s obzirom na okolnosti prije sklapanja ugovora o kreditu, odnosno prilikom pregovaranja o uvjetima kredita i trenutku sklapanja kredita.

15. Iz sadržaja ovdje predmetnog ugovora o kreditu kao tipskog ugovora, jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čijim bi sadržaj potrošač mogao utjecati, jer je potpuno nelogično da bi isti pristala platiti iznos ovisno o odluci banke i tečaju valute, a koja nije platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, a koji su kao takvi bili potpuno nepredvidivi i neodređeni u trenutku sklapanja ugovora, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi pristala da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobila jer ovlašćuje vjerovnika da za istu tražbinu kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Logično je i životno da je potrošač svoju obvezu shvatio kao iznos koji je naveden da mora mjesečno plaćati u otplatnom razdoblju za iznos koji mu je isplaćen, a očito je da isti nije znao, mogao znati, a sigurno ne bi pristao da za dobiveni iznos plati višestruko uvećani iznos i to isključivo zbog odluke tuženika i znatnog povećanja valute CHF u odnosu na kunu, na koje nije mogao utjecati a niti po logici stvari predvidjeti, čime je njegova imovina znatno umanjena, obveza znatno otežana, a tuženik kao stručna osoba – trgovac stekao znatno povećanje svoje imovine. Tuženik i sam tvrdi da je u pogledu procjene rizika tečaja i kretanja kamatnih stopa stručnija od tužiteljice jer je banka, time financijska ustanova kojoj je kreditiranje potrošača profesionalna djelatnost, pa je isti mogla i shvatiti znatne rizike vezivanja otplate kredita uz tečaj do tada strane valute u financijskom poslovanju u Republici Hrvatskoj, te informirano pristati na iste, no tužiteljica kao nestručni potrošač zasigurno nije bila u istovjetnom položaju, dapače ista je kao osoba koja živi u Republici Hrvatskoj u kojoj je platežno sredstvo bila kuna, mogla samo jasno i potpuno razumjeti te valjano pristati da primi i vrati dug u kunama, i to prema stanju koje je postojalo u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dakle prema iznosu kuna koji je dobila te iznosu kunu koji je odgovarao iznosu navedenom kao vrijednosti anuiteta kredita. Da bi kao potrošač bila svjesna rizika koji su se u konačnici ostvarili, banka je istoj bila dužna jasno i razumljivo predočiti raspon mogućih oscilacija tražbine, odnosno duga, objektivne kriterije temeljem kojih se taj raspon određuje, pa kada sama banka (tuženica) tvrdi da nije niti mogla znati ove raspone, jasno je da se ne radi o objektivnim i jasnim parametrima i da tužiteljici isti nisu mogli biti poznati pa čak niti predvidljivi, da bi na iste bezuvjetno pristala, očito isključivo na njenu štetu.

16. Sve naprijed izloženo ne znači apriori automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora u predmetnoj parnici, već da je u njoj na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, bio teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor.

16.1. U skladu sa tim na tuženiku je bio teret dokazivanja činjenica iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz presuda donesenih u kolektivnom sporu – da

ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog ugovora razumljive za potrošača, i da se je o spornim ugovornim odredbama prilikom sklapanja ugovora pregovaralo, slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim.

16.2. Međutim, tuženik to u provedenom postupku nije dokazao niti je u tom pravcu ponudio odgovarajuće i konkretne dokaze kojima bi bilo moguće utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici (konkretna i po tuženiku imenovana osoba) protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi, odnosno da su mu te odredbe učinili razumljivima, i to ne samo formalno i gramatički kako tuženik shvaća razumljivost ugovorne odredbe, već razumljivima i suštinski, kako ju razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, ali i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke te da na temelju njih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

17. Tužiteljica je saslušana kao parnična stranka iskazala da je sklopila ugovor o kreditu s prednikom tuženika u svrhu kupnje vozila Renault Megane za osobne potrebe. Pošla je u autokuću Renault te su je tamo uputili u Volksbank da kod njih realizira ugovor o kreditu. Kada su došli u banku za vrijeme pregovaranja predloženo im je da je ugovor u CHF s najpovoljnijom kamatom. U tom trenutku nije postojala mogućnost da uzme kredit za drugu valutu. Službenici banke joj nisu detaljno pojasnili značenje pojmova promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Ona je pročitala ugovor o kreditu, a razumjela ga je u osnovnim odredbama koje se tiču visine rate, kamate i roka otplate. Nije imala mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora jer se radilo o unaprijed pripremljenom tekstu ugovora po principu "uzmi ili ostavi". U početku je visina rate kredita iznosila oko 320 CHF a poslije je nastala na oko 500 i više CHF. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije imala otvoren obrt ili trgovačko društvo na svoje ime.

18. Slijedom navedenog, a i s obzirom da tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužitelj kao potrošač u konkretnim okolnostima bio upoznat s načinom promjene tečaja te da se ponašao drukčije, da je njegova situacija prilikom sklapanja ugovora o kreditu s tuženikom drukčija od onoga što je utvrđeno u kolektivnom sporu, ovaj sud nalazi da su ništetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i ugovorenu valutnu klauzulu u CHF

19. Prema odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe, pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Stoga, kako se radi o ništetnosti spornih odredbi (o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli), navedeno mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom,

potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da su ugovorne odredbe nišetne. Stoga je tuženik u obvezi vratiti stečeno bez osnove temeljem odredbe čl. 1111. ZOO sa zateznom kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO jer je tuženik nepošteni stjecatelj s obzirom da je postupao protivno ZZP/03 i ZOO.

20. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi nišetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje nišetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe nišetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nišetna.

21. Prigovor zastare nije osnovan.

21.1. Po pitanju zastare se izričito izjasnio Vrhovni sud u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Prema shvaćanju Vrhovnog suda RH izraženom u toj odluci pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dakle od 13. lipnja 2014. glede zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope jednostranom odlukom Banke, odnosno od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak. Valja ukazati i na zauzeto pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. godine prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Kako je nišetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja nišetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

22.2. U skladu s navedenim, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo je do prekida zastare te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka:

- od 13. lipnja 2014. glede zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope jednostranom odlukom Banke,
- od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak.

22.3. Jedino je izuzetak Sberbank d.d. ovdje tužena banka (odnosno prednik tuženika) s obzirom da se na tu banku odnosi pravomoćna presuda Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu). Naime, presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., u dijelu koji se odnosi na nezakonitu primjenu promjenjive kamatne stope u odnosu na prednika tuženika, preinačena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1402/2012 od 4. srpnja 2013. i tužbeni je zahtjev odbijen. Vrhovni sud je odlukom poslovni broj Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017. ukinuo citiranu presudu Visokog trgovačkog suda RH u dijelu koji se odnosi na nezakonitu primjenu valutne klauzule CHF i kamatne stope i predmet u tom dijelu vratio na ponovni postupak. Nakon toga je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pr-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. u cijelosti potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 7 od 4. srpnja 2013., dakle i u dijelu kojim je utvrđeno da su ugovorne odredbe Ugovora o kreditima kojima je tuženik (tamo 8. tuženik Sberbank d.d.) ugovorio redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika nepoštena a time i ništetna te je tuženiku naloženo prekinuti s opisanim postupanjem. Stoga petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, u odnosu na tuženika kao pravnog slijednika Sberbank d.d., jednako kao i za promjenu valutne klauzule CHF, teče od pravomoćnosti navedene odluke odnosno od 14. lipnja 2018. te ističe 14. lipnja 2023. pa je stoga tužba podnesena 16. kolovoza 2021. podnesena u okviru zastarnog roka.

23. Na okolnost utvrđenja visine novčane tražbine, sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Ivanki Sušić, Gornji Kono 56, Dubrovnik sa zadatkom da utvrdi kolika je razlika, izračunata u kunama pa preračunata po fiksnom tečaju i prikazana u Euru, između iznosa kamate naplaćene tužitelju po Ugovoru o kreditu br. 330948 od 23. veljače 2006. poslovni broj OU 182/06 i iznosa kamate koji bi istom bili naplaćeni da je tuženik kamatu u otplatnom razdoblju obračunavao primjenom kamatne stope od 5,25 % godišnja, kao i razliku između iznosa koji je tužitelju naplaćen na temelju obračuna promjene valute CHF po srednjem tečaju tuženika i iznosa koji bi mu bio naplaćen da je obračun vršen prema početnom tečaju valute CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita korisniku, navedene izračune (pretplata po osnovi kamate i pretplata po osnovi tečaja) prikazati odvojeno, u nalazu prikazati i datume (unutar svakog mjeseca) kada je izvršeno plaćanje anuiteta kredita.

24. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Ivanke Sušić proizlazi da razlika, izračunata u kunama pa preračunata po fiksnom tečaju i prikazana u Euru, između iznosa kamate naplaćene tužitelju po Ugovoru o kreditu br. 330948 od 23. veljače 2006. poslovni broj OU 182/06 i iznosa kamate koji bi istom bili naplaćeni da je tuženik kamatu u otplatnom razdoblju obračunavao primjenom kamatne stope od 5,25 % godišnja iznosi 478,20 EUR ako se oduzimaju manje plaćeni iznosi kamate ili 496,77 EUR ako se ne oduzimaju manje plaćeni iznosi kamate. Razlika između iznosa koji je tužitelju naplaćen na temelju obračuna promjene valute CHF po srednjem tečaju tuženika i iznosa koji bi mu bio naplaćen da je obračun vršen prema početnom tečaju valute CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita korisniku, iznosi 2.185,50 EUR ako se oduzimaju manje plaćeni iznosi ili 2.336,70 EUR, ako se ne

oduzimaju manje plaćeni iznosi. Vještakinja je na ročištu od 6. svibnja 2026. usmeno iznijela nalaz i mišljenje.

24.1. Na nalaz i mišljenje sudske vještakinje tužitelj nije imao primjedbi te je podneskom od 28. studenoga 2025. uredio tužbeni zahtjev u skladu s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje te potražuje isplatu kako je navedeno pod točkom 1.5. obrazloženja.

24.2. Tuženiku je uredno dostavljen nalaz i mišljenje vještaka, kao i podnesak tužitelja kojim usklađuje tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka, a tuženik se na iste nije očitovao, niti je, iako uredno pozvan, pristupio na ročište glavne rasprave od 6. svibnja 2026.

25. U odnosu na pravno pitanje treba li sud po tužbi tužitelja utvrđivati negativne razlike tj. razlike za razdoblje u kojem je tečaj bio niži od početnog kada je ugovor sklopljen, treba reći da je o ovom pitanju Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo stajalište u svojoj presudi poslovni broj Rev-549/2023 od 18. prosinca 2023. u kojoj je istaknuto sljedeće stajalište: "U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelji potražuju isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK – CHF bio manji od tečaja HRK – CHF na dan isplate kredita." Stoga, kako u konkretnom slučaju tuženik nije istaknuo prigovor radi prebijanja ili materijalnopravni prigovor prijeboja ili protutužbeni zahtjev, to sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. negativnim tečajnim razlikama. Tužitelj je u konkretnom slučaju precizirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještakinje bez uračunatih negativnih razlika.

26. Slijedom navedenog, temeljem nalaza i mišljenja sudske vještakinje Ivanke Sušić, koji nalaz sud u cijelosti prihvaća kao vjerodostojan i stručan, sud je utvrdio da je tuženik temeljem odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a u obvezi isplatiti tužitelju iznos od 496,77 EUR na ime preplaćenih iznosa po osnovi promjenjive kamatne stope i iznos od 2.336,70 EUR na ime preplaćenih iznosa temeljem tečajne razlike. Na svaki preplaćeni mjesečni iznos tužitelju pripadaju zakonske zatezne kamate sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a i to od dana kada su izvršene pojedine uplate kako to tužitelj i zahtijeva, a koji datumi uplata su razvidni iz nalaza i mišljenja vještaka. Ocjena je ovog suda da je tuženik od trenutka stjecanja, time trenutka uplate anuiteta koje je sama obračunao primjenom ništetnih odredbi ugovora znao ili morao znati da nema pravo na uplatu istih, pa je temeljem čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a dužan platiti zatezne kamate na svaki pojedinačno preplaćeni iznos od idućeg dana od dana kada je iste primio. Zatezne kamate su sporedno potraživanje koje svoju osnovu i visinu temelji na činjenici da je određen iznos uplaćen bez osnove i to određenog datuma, pa tužiteljima pravo na iste. Iz prometa po kreditu (specifikacija uplate) su razvidni datumi uplate te da je tužitelji redovito po dospeljuću plaćao anuitete. Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

29. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154 st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

29.1. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu s dostavljenim i zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te odredbe važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023 dalje u tekstu: Tarifa), i to za sastav tužbe 100 bodova (Tbr.7/1), za sastav podnesaka od 4. veljače 2022. i 28. studenoga 2025. po 100 bodova (Tbr. 8.t.1.), za zastupanje na ročištima od 19. listopada 2022. i 6. svibnja 2026. u iznosu od po 100 bodova (Tbr. 9.t.1.), pristup na ročište od 19. ožujka 2026. u iznosu od 25 bodova (Tbr. 9. t. 5.), dakle ukupno 525 bodova, što u skladu s vrijednošću boda iz Tbr. 54. Tarife iznosi 1.050,00 EUR-a, uvećano za PDV od 25 % iznosi 1.312,50 EUR-a. Tom iznosu je u cijelosti kao nužan i neovisan o uspjehu u sporu pribrojen trošak predujma za vještačenje u iznosu od 398,17 EUR-a, što konačno daje iznos od 1.710,67 EUR-a. U spisu nema potvrde o uplati sudske pristojbe za tužbu pa taj trošak nije priznat. Tužitelj je temeljem odredbe članka 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 51/2023) oslobođen od plaćanja sudskih pristojbi, pa slijedom navedenog nema obvezu plaćanja sudske pristojbe na presudu. Na tako utvrđeni iznos troška tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od donošenja presude pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. stavak 3. ZPP-a.

U Dubrovniku 9. lipnja 2026.

Sutkinja

Ana Srhoj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. punomoćnik tužitelja
2. tuženik

Broj zapisa: **9-30889-2825c**

Kontrolni broj: **08678-532d3-4bd52**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.